

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
ЗАД ВРАТИЧКАТА НА ШКАФА

chitanka.info

Понякога ѝ се искаше да има един голям, преголям шкаф. С голяма, преголяма вратичка. И да метне зад нея всичко нехаресващо ѝ в този свят. Да го затвори, да го забрави. И никога повече да не се занимава с дразнещите я спомени, хора, събития, настроения...

Обаче — уви...

Шкафчета имаше у дома си много, но точно този нужният...

А така ѝ трябваше... Знаеше си го — шкафът е именно за подобни неща. Ненужни. Зад вратичката, невидими вече, забравени, скрити от днешния ѝ ден...

Научила се беше от майка си. Отвън — само необходимото. В момента. За пред гостите, за красотата сега, за необходимите дела. В този момент.

Иначе — защо да се пречкат? Защо да я спъват? Защо да ѝ напомнят?

Мъжът ѝ се дразнеше от навика да взема още мокрите съдове от сушилнята и да ги мята в шкафа. Влагата щяла да го развали, моля ти се...

Да, възможно е, но ще стане по-късно. Някога. А в момента не ѝ трябват. Затова...

Ама не бивало да ги мята ей така, поне да се приведе, да ги сложи на рафтовете, да спазва някакъв ред...

Защо? Никой не наднича в шкафа. И не е за пред хората. Когато ѝ потрябва — каквото и да е, ще го вземе. Е, дразнещо е и тогава. Трябва да рови, да търси, да извлече нужното...

Ама веднъж... А не да се сеца кое къде е слагала, да помни реда, да го спазва най-вече.

Затова е шкафът, затова е вратичката. Мяташ вътре и — забравяш...

Ох, какви кавги имаше с мъжа си... Още в началото. Заради библиотеката. Най-напред той сложи някаква етажерка. И на нея — книгите. Без ред... Всъщност, обясняваше ѝ, че имало някаква последователност, че си знаел коя къде е, подреждал ги според нуждите си...

А етажерката стоеше в хола. И гостите я виждаха — пълен разнобой! Никакъв ред. Нищо, което да отговаря на общоприетите канони — големина, цвят, красота...

Успя да го убеди да си вземат цяла библиотека. Той се съгласи — смяташе, че увеличаващите се книги имат нужда от повече място. Тогава започна разправията. Не щеше и не щеше да разбере простичкото и ясното — библиотеката трябва да има вратички. Зад които да не се вижда съдържанието. Красиви вратички, с резба, детайл от красивата обстановка в красивия хол на красивия, според вижданията ѝ, апартамент.

Накрая той се съгласи — половината шкафове да са със стъклени вратички, другите открити. Е, някаква естетика имаше. Докато започна да ги подрежда — по негов тертип, това тя не можа да спре. Най-орфаните книги сложи на най-удобното, според него, място — в шкафовете без вратички. А истински хубавите, новите, цветните, на модерните Коелю, Памук, Мураками, Алиенде... Завря в шкафа!

С какво да се похвали човек пред гостите? С някакви допотопни книги, намерени по антиквариатите? Или с поразлепените от четене съчинения на далеч от новото време автори? Дето само имената им знаят хората, щото са ги споменавали в учебниците...

А такива кристали имат у дома... Такива цветни фаянсови чинии... Такива сувенири от далечни страни...

За тях място в библиотеката нямаше. Та се наложи да ги реди по нарочно сложени лавици. А толкова хубавите магнитчета едва успя да насложи по хладилника — даже мястото не стигна...

Не, наистина — не е добре подреден светът. Да имаше един шкаф... С вратичка...

Първото което щеше да метне там и да затрупа със следващите излишни ненужности, трябваше да е той. И без това ѝ омръзна. Пък и не ѝ е роднина... Да, де — имат двама общи роднини, ама...

Но — живот...

Налага се да се живее пред шкафа...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.